

Resolutiivosa

1. Selline aine, nagu on põhikohtuasjas kõne all, st raske kütteõli, mida müüakse kütusena, ei kujuta endast jäätmeid nõukogu 15. juuli 1975. aasta direktiivi 75/442/EMÜ jäätmete kohta (muudetud komisjoni 24. mai 1996. aasta otsusega 96/350/EÜ) tähenduses, kui seda kasutatakse või turustatakse majanduslikult soodsatel tingimustel ja kui seda saab tegelikult kütusena kasutada, ilma et seda oleks vaja eelnevalt ümber töödelda.
2. Laevahuku tagajärjel merre voolanud süsivesinikud, mis on segunenud vee ja setetega ja mis hulbivad piki liikmesriigi rannikut ning kanduvad lõpuks randa, kujutavad endast jäätmeid direktiivi 75/442 (muudetud otsusega 96/350) artikli 1 punkti a tähenduses, kui neid ei saa enam eelneva ümbertöötlemiseta kasutada või turustada.
3. Direktiivi 75/442 (muudetud otsusega 96/350) artikli 15 kohaldamisel õnnetusjuhtumi tagajärjel süsivesinike merre voolamise suhtes, mille tulemusel reostati liikmesriigi rannikut:

— võib siseriiklik kohus süsivesinike müüjat ja neid vedava laeva prahtijat käsitada jäätmete tekitajana direktiivi 75/442 (muudetud otsusega 96/350) artikli 1 punkti b tähenduses ja seega „eelmise valdajana” direktiivi artikli 15 teise taande esimese osa kohaldamise seisukohast, kui kohus nende asjaolude alusel, mida ainult tema on pädev hindama, jõuab järeldusele, et müüja/prahitaja on kaasa aidanud laevahuku põhjustatud reostuse tekkimise ohule, eriti kui ta on jätnud võtmata sellise juhtumi ärahoidmiseks vajalikud meetmed, näiteks laeva valikut puudutavad meetmed;

— kui ilmneb, et õnnetusjuhtumi tagajärjel süsivesinike merre voolamise tõttu tekkinud jäätmete kõrvaldamise kulusid naftareostusest põhjustatud kahju kompenseerimise rahvusvaheline fond ei kannata või ei saa kanda, kuna selle juhtumi puhul on juba makstud hüvitise ülemmäär, ning et ette nähtud vastutuse piirangute ja/või vastutusest vabastamise kohaldamise tõttu välistavad liikmesriigi õigusnormid, sh rahvusvahelistest konventsioonidest tulenevad õigusnormid, nende kulude kandmise laevaomaniku ja/või prahitaja poolt, isegi kui nad on käsitatavad „valdajatena” direktiivi 75/442 (muudetud otsusega 96/350) artikli 1 punkti c tähenduses, peavad sellised siseriiklikud õigusnormid direktiivi artikli 15 korrektse ülevõtmise huvides võimaldama nende kulude kandmist tootja poolt, kelle tootest sel viisil levinud jäätmed on tekkinud. Vastavalt „saastaja maksab” põhimõttele saab sellist tootjat kohustada kulusid kandma siiski üksnes juhul, kui ta on oma tegevusega kaasa aidanud laevahuku põhjustatud reostuse tekkimise ohule.

(¹) ELT C 129, 9.6.2007.

Euroopa Kohtu (kolmas koda) 19. juuni 2008. aasta otsus (Raad van State van België eelotsusetaotlus — Belgia) — Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers VZW, Andibel VZW versus Belgia riik

(Kohtuasi C-219/07) (¹)

(EÜ artikkel 30 — Määrus (EÜ) nr 338/97 — Looduslike looma- ja taimeliikide kaitse — Määruses loetletud või määrusega hõlmamata liikidest imetajate pidamise keeld — Teistes liikmesriikides lubatud pidamine)

(2008/C 209/15)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Raad van State van België

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers VZW, Andibel VZW

Vastustaja: Belgia riik

Kohtuasja ese

Eelotsusetaotlus — Raad van State van België — EÜ artikli 30 ja nõukogu 9. detsembri 1996. aasta määruse (EÜ) nr 338/97 looduslike looma- ja taimeliikide kaitse kohta (EÜT L 61, lk 1; ELT erivaljaanne 15/03, lk 136) tõlgendamine — Siseriiklik säte, mis näeb ette liikide loetelu, mida võib pidada asjaomases liikmesriigis, mille eesmärk on reguleerida määruse B, C või D lisas mainitud liikide ning määrusega hõlmamata liikide pidamist — Teises liikmesriigis lubatud pidamine, kui selle liikmesriigi õigus on määrusega kooskõlas

Resolutiivosa

EÜ artiklitega 28 ja 30 eraldi või koosmõjus nõukogu 9. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 338/97 looduslike looma- ja taimeliikide kaitse kohta nendega kauplemise reguleerimise teel ei ole vastuolus sellised siseriiklikud õigusnormid, nagu on vaidluse all põhikohtuasjas ja mille kohaselt tuleb teistesse liikidesse kui otseselt nendes õigusnormides mainitud liikidesse kuuluvate imetajate impordi-, pidamis- ja kauplemiskeeldu kohaldada nende imetajate liikide suhtes, mida ei ole loetletud selle määruse lisas A, kui käesoleva kohtuotsuse punktides 27–29 mainitud huvide ja nõuete kaitset või järgimist ei ole võimalik sama tõhusalt saavutada ühendusesisest kaubandust vähem kahjustavate meetmetega.

Eelotsusetaotluse esitanud kohtul tuleb kontrollida:

- kas nende imetajate liikide üleriigiline loetelu, keda on lubatud pidada, ja selle hilisemad muudatused põhinevad objektiivsetel ja mittediskrimineerivatel kriteeriumidel;
- kas on ette nähtud menetlus, mille raames on huvitatud isikutele võimalik taotleda imetajate liikide kandmist sellesse loetellu, kas menetlusest saab lihtsalt osa võtta, kas seda on võimalik läbi viia mõistliku aja jooksul ning kas juhul, kui menetlus lõpeb keelduva otsusega — mida peab põhjendama, on seda võimalik kohtus vaidlustada;
- kas pädev ametiasutus võib mõne imetajate liigi kõnealusesse loetellu kandmise või loetelus mainimata liiki kuuluva isendi pidamiseks individuaalse erandi tegemise taotluse rahuldamata jätta üksnes juhul, kui asjaomaste liikide isendite pidamine kujutab endast tegelikku ohtu eespool mainitud huvide ja nõuete kaitsele; ja
- kas samas loetelus mainimata imetajate liikidesse kuuluvate isendite pidamisele kehtestatud tingimused, mis on sätestatud loomade heaolu seaduse artikli 3a lõike 2 punkti 3 alapunktis b ja punktis 6, on objektiivselt õigustatud ega lähe kaugemale sellest, mis on kõigi asjaomaste siseriiklike õigusnormidega taotletava lõppeesmärgi saavutamiseks vajalik.

(¹) ELT C 155, 7.7.2007.

Euroopa Kohtu (neljas koda) 19. juuni 2008. aasta otsus — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Prantsuse Vabariik

(Kohtuasi C-220/07) (¹)

(Liikmesriigi kohustuste rikkumine — Direktiiv 2002/22/EÜ — Elektroonilised sidevõrgud — Universaalteenuse osutamise eest vastutavate ettevõtjate määramine — Ebaõige ülevõtmine)

(2008/C 209/16)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: J.-P. Keppenne ja M. Shotton)

Kostja: Prantsuse Vabariik (esindajad: G. de Bergues ja B. Messmer)

Kohtuasja ese

Liikmesriigi kohustuste rikkumine — Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste puhul („universaalteenuse direktiiv”) (EÜT L 108, lk 51; ELT eriväljaanne 13/29, lk 367) [artiklite 8, 12 ja 13] ebaõige ülevõtmine — Kohustus kasutada ettevõtjate määramiseks, kes vastutavad universaalteenuse osutamise eest, tulemuslikku, objektiivset, läbipaistvat ja mittediskrimineerivat mehhanismi — Siseriiklikud õigusaktid, mis välistavad a priori ettevõtjad, kes ei suuda tagada selle teenuse osutamist kogu riigi territooriumil

Resolutiivosa

- 1) Kuna Prantsuse Vabariik on võtnud siseriiklikku õigusse üle sätted, mis puudutavad selliste ettevõtjate määramist, kes suudavad tagada universaalteenuse osutamist, on Prantsuse Vabariik rikkunud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste puhul („universaalteenuse direktiiv”), artikli 8 lõikest 2, artiklitest 12 ja 13 ning IV lisast tulenevaid kohustusi.
- 2) Mõista kohtukulud välja Prantsuse Vabariigilt.

(¹) ELT C 211, 8.9.2007.

Euroopa Kohtu (kaheksas koda) 24. juuni 2008. aasta otsus — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Luksemburgi Suurhertsogiriik

(Kohtuasi C-272/07) (¹)

(Riigihanked — Direktiiv 2004/18/EÜ — Ehitustööde riigihankelepingute, asjade riigihankelepingute ja teenuste riigihankelepingute sõlmimise korra kooskõlastamine — Ettenähtud tähtaja jooksul üle võtmata jätmise)

(2008/C 209/17)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: B. Stromsky ja D. Kukovec)

Kostja: Luksemburgi Suurhertsogiriik (esindaja: C. Schiltz)